Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 792 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026) bepaalt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge deze bepaling verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van de RvV-wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 5 mei 2026 het volgende gesteld:

"*1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 november 2025 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.*

Op 5 februari 2026 maakt de commissaris-generaal een "Nota Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" over aan de Raad. Op 20 februari 2026 maakt verzoeker hiertegen bezwaar door middel van een "Nota Bezwaar tegen behandeling via schriftelijke procedure".

2. De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig voormeld artikel van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diende verzoeker binnen acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar zijn gekozen woonplaats werd verzonden en waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 14 november 2025. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker haar geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van acht dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Overeenkomstig de artikelen 51/2, zesde lid en 57/8 van de Vreemdelingenwet kunnen oproepingen geldig worden verstuurd naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending.

Uit het administratief dossier blijkt dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud bij aangetekende brief werd verzonden naar het adres van de gevangenis van Beveren, te Beveren-Waas (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie). In zijn verzoekschrift evenals in zijn "Nota Bezwaar tegen behandeling via schriftelijke procedure" erkent verzoeker uitdrukkelijk dat hij woonplaats koos in de gevangenis van Beveren. De oproeping gebeurde aldus op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van verzoeker.

4. Het komt verzoeker toe om aan te tonen dat hij omwille van overmacht, buiten zijn wil om, de oproeping voor het persoonlijk onderhoud niet heeft ontvangen en/of dat hij door overmacht geen gehoor kon geven aan de oproeping van de commissaris-generaal voor zijn persoonlijk onderhoud, noch binnen de acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid kon overmaken aan de commissaris-generaal. Verzoeker slaagt hierin echter niet.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij de oproeping nooit heeft ontvangen op de door hem gekozen woonplaats in de gevangenis te Beveren. Hij stelt verder dat de commissaris-generaal niet heeft aangetoond dat de convocatie werd aangeboden op de door hem gekozen woonplaats. Voorts suggereert hij dat er mogelijks iets misgelopen is bij de postdiensten en verwijst hij naar de bestreden beslissing die wel aan de gevangenis werd aangeboden en waarvan het gevangenispersoneel hem op de hoogte heeft gebracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, blijkt uit de consultatie van het administratief dossier wel degelijk dat de aangetekende zending naar het adres van de gevangenis te Beveren werd verzonden. Overigens blijkt uit het dossier daarentegen niet dat de aangetekende brief niet in ontvangst zou zijn genomen en teruggezonden werd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Verzoeker toont dit ook niet aan.

Verzoeker weerlegt dan ook niet dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud op een rechtsgeldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar zijn gekozen woonplaats gebeurde, zoals blijkt uit het administratief dossier en hoger reeds werd vastgesteld.

Dat verzoeker niet zou zijn gecontacteerd door het gevangenispersoneel, houdt geen overmacht in. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn woonplaatskeuze en het organiseren van zijn post.

Waar verzoeker overigens voorhoudt dat de bestreden beslissing wel aan de gevangenis werd aangeboden op het ogenblik dat hij er niet meer verbleef, blijkt uit het administratief dossier daarentegen dat de aangetekende zending die de bestreden beslissing bevat, in tegenstelling tot de zending met de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, wél naar het Commissariaat-generaal werd teruggezonden (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie). Hoe dan ook kan verzoeker geen argumenten putten uit de vergelijking met de zending van de bestreden beslissing. Dit betoog werpt geen ander licht op de rechtsgeldige, correcte en regelmatige verzending van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud. Hieruit kan ook geen overmachtssituatie worden afgeleid betreffende de ontvangst van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud. De verwijzing naar de ontvangst van de kennisgeving van de bestreden beslissing is dan ook niet dienstig.

In de mate dat verzoeker verder insinueert dat er sprake is van overmacht door problemen met Bpost, is dit een loutere veronderstelling die hij geenszins staaft. Het komt verzoeker toe overmacht aan te tonen. Door loutere veronderstellingen te uiten, slaagt hij hierin geenszins.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet aanwezig was in de gevangenis op het moment dat de oproeping werd verzonden aangezien hij de gevangenis op 9 oktober 2025 verliet wegens overbevolking en waar hij betoogt dat hij zich gezien de proeftermijn onmogelijk elders kon domiciliëren en/of woonplaatskeuze kon doen, kan hij evenmin worden bijgetreden. Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft in haar nota met opmerkingen, kwam het verzoeker toe om zijn verblijfplaats tijdig mee te delen aan de Belgische asielinstanties en had hij bijvoorbeeld zijn woonplaatskeuze kunnen wijzigen naar het adres van het Commissariaat-generaal. Het door verzoeker bijgebrachte "Uittreksel Rijksregister" werpt hier geen ander licht op. Dit toont niet aan dat verzoeker zijn woonplaatskeuze in het kader van onderhavige procedure niet kon wijzigen. Zoals hoger aangestipt, is verzoeker zelf verantwoordelijk voor zijn woonplaatskeuze, en om zich zo te organiseren dat hij tijdig kennis kan nemen van de briefwisseling die hem aanbelangt en hem per post aangetekend wordt toegestuurd. Het betoog van verzoeker doet hier geen afbreuk aan.

Waar nog wordt geponeerd dat verzoekers advocaat geen kopij kreeg van de oproeping, blijkt uit het administratief dossier dat haar tussenkomst op dat moment nog niet was gemeld. Ook in zijn "Nota Bezwaar tegen behandeling via schriftelijke procedure" betoogt verzoeker dan weer dat zijn voormalige raadsman uitdrukkelijk stelt dat hij zich wel degelijk had aangemeld bij het Commissariaat-generaal, doch elk stavingstuk ontbreekt. Hoe dan ook heeft het al dan niet ontvangen van een kopij door de advocaat geen enkele impact op de rechtsgeldigheid van de verzending van de oproeping.

5. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat er geen rechtsgeldige oproeping voor het persoonlijk onderhoud zou zijn gebeurd, noch dat er sprake zou zijn van een overmachtssituatie die hem buiten zijn wil om verhinderd zou hebben om tijdig kennis te nemen van deze oproeping of om binnen de acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken aan de commissaris-generaal.

Derhalve lijkt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van zijn verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

6. Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat indien een verzoek om internationale bescherming voorheen enkel heeft geleid tot een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal het volgend verzoek ontvankelijk verklaart. Aldus kan verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indienen."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd

als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"*De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij geen tolk nodig heeft.*
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat de beëindiging van de behandeling totaal onterecht gebeurd is omdat de verzoekende partij op het moment van de oproeping juridisch-technisch in de gevangenis zat, waar zij haar woonplaatskeuze had gedaan. Zij was vrij onder voorwaarden en de gevangenis heeft de oproeping nooit doorgegeven, ook al kwam zij daar vaak voor controle. Zij heeft wel de bestreden beslissing ontvangen van de gevangenis. Aangeven dat zij hierdoor geen interesse heeft, is een appreciatie die te ver gaat, zeker omdat de verwerende partij de niet-bestelde post terug ontvangen zou moeten hebben. De verzoekende partij heeft wel degelijk nog belang. Zij zat in een situatie van overmacht, waardoor zij niet kon antwoorden, zich niet kon aanbieden. Dit is de enige manier waarop verzoeker zeker kan zijn dat haar verzoek grondig behandeld kan worden, gezien de nieuwe wetgeving. Voor het overige volhardt ze in het verzoekschrift.
De verzoekende partij zelf stelt dat ze weet dat ze een grote fout heeft begaan en dat ze haar straf uitgezeten heeft. Als ze zonder bescherming teruggestuurd zou worden naar Tsjetsjenië, zal ze sterven."

6. Verzoeker brengt, met voormeld algemeen en herhalend betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

De raadsvrouw die verzoeker ter terechtzitting bijstaat, erkent wederom dat verzoeker woonplaats koos in de gevangenis van Beveren en zij weerlegt met haar betoog niet dat de oproeping gebeurde op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar zijn aldaar gekozen woonplaats, zoals eveneens blijkt uit het administratief dossier. Het weze benadrukt dat de omstandigheid dat het gevangenispersoneel de oproeping niet heeft overgemaakt, geen overmacht inhoudt. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn woonplaatskeuze en het organiseren van zijn post.

Waar de raadsvrouw zonder meer poneert dat de verwerende partij de niet-bestelde post terug ontvangen zou moeten hebben, gaat zij voorts voorbij aan de vaststelling in voormelde beschikking dat uit het dossier niet blijkt dat de aangetekende brief niet in ontvangst zou zijn genomen en teruggezonden werd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit wordt ook thans niet aangetoond. Zoals eveneens reeds aangestipt, kan verzoeker voorts hoe dan ook geen argumenten putten uit de vergelijking met de zending van de bestreden beslissing.

Verder concretiseert de raadsvrouw haar stelling geenszins dat dit de enige manier is waarop verzoeker zeker kan zijn dat zijn verzoek grondig behandeld kan worden gezien de nieuwe wetgeving.

Ter terechtzitting beperkt de raadsvrouw zich in wezen dan ook tot het aangeven het niet eens te zijn en het uiten van haar ongenoegen, en vervolgens voert zij slechts een herhalend betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herhaalt en herformuleert zonder *in concreto* in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen.

De toevoeging van verzoeker ter terechtzitting dat hij weet dat hij een grote fout heeft begaan en dat hij zijn straf uitgezeten heeft, doet niet anders denken. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar hij stelt dat als hij zonder bescherming teruggestuurd zou worden naar Tsjetsjenië, zal sterven. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in.

7. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
P. SHONIA,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,
P. SHONIA	M. RYCKASEYS